

Rettelse for Sæby Commune, men det har sam-
 tidigt troet med Hensyn til Eftergivelsen af
 Gjælden dog ikke at burde gaae videre, end
 der var fornødent. Der er navnlig blevet
 fremhævet to Momenter som Motiver for
 Eftergivelsen af Gjælden, nemlig deels at Commu-
 nen ikke vil kunne udrede de fastsatte Afbetalinger
 og Afdrag uden dens Dødelæggelse, deels at
 Virkningen af Laanene eller de Arbeider, der
 ere udførte ved Hjælp af Laanene, ere for-
 svundne eller rettere, at det ved dem tilsigtede
 Niemed ikke er blevet opnaaet. Forsaavidt
 det nu maa ansees som afgjort, at Sæby
 Commune ikke vil kunne udrede de stipulerede
 Afdrag, har Udvalget tiltraadt, at der bør
 finde en Eftergivelse Sted, men det har ved
 Siden deraf, som fremsat i Betænkningen,
 troet, at det vil være ret og rigtigt, at Com-
 munen kommer til at udrede en Deel af Gjæl-
 den for, hvad der er skænket den gennem
 Laanene. Hensigten med disse Laan og For-
 maaget for dem er nemlig vel ikke naaet, men
 der er dog udført Arbeider for dem, som end-
 nu bestaae, Arbeider, hvorpaa der, skjøndt de
 ikke have kunnet udrette det, som de skulde,
 dog forventes at kunne bygges videre for endnu
 at opnaae ønskelige Resultater for Com-
 munen, der kunne fremme dens Udvikling
 med Hensyn til Tifferi og Handel. Det er
 denne Betragtning, der væsentlig har gjort sig
 gjældende for Udvalget, idet det har foreslaaet,
 at Gjælden skal reduceres til et Beløb, der
 kan betragtes i ethvert Fald som et Equivalent
 for den Basis, der er bleven tilbage for Com-
 munen, hvorpaa der kan arbeides videre
 frem. Det Beløb, der saaledes betragtes som
 et Equivalent, formentes derhos at ville kunne
 udredes af Communen, uden at dette vil kunne
 medføre et saadant Tryk for den, at det kan
 siges at være den paa nogen Maade uover-
 kommeligt. Man er derved i det Hele gaaet
 ud fra den Forudsætning, at de endnu bestaa-
 ende tidligere Arbeider ville kunne benyttes til
 at frembringe et nogenlunde heldigt Resultat.
 At de tidligere Arbeider tildeels bestaae, frem-
 gaaer jo, saaledes som det ogsaa er bemærket
 i den Betænkning, der over denne Sag blev
 afgiven i Folkethinget, af de Forslag til nye
 Arbeider ved Sæby Havn, der ifølge Regje-

ringens Oplysninger foreligge fra de tvende
 Ingeniører Bruun og Meimers. Disse For-
 slag afvige vel noget fra hinanden med Hen-
 syn til Maaden, hvorpaa Foretagendet tænkes
 udført, men de støtte begge de fremtidige Ar-
 beider paa de Arbeider, der allerede ere udførte
 gennem de tidligere Laan. — Man vil maaskee
 sige: „Ja, men naar der er Spørgsmaal om en
 Eftergivelse, hvorfor saa ikke heller eftergive det
 Hele, naar vi dog skulle eftergive saa Meget“.
 Det kunde jeg ogsaa under visse Omstændig-
 heder være med til; jeg kunde ogsaa være med
 til at sige: „Skal der være Gilde, saa lad der
 være Gilde“. Men det er dog ikke Betragt-
 ninger af denne Art, som jeg troer, stærkest bør
 gjøre sig gjældende i denne Sag. Naar man
 betragter en saadan Sag ganske i Almindelig-
 hed, vil jeg gjerne indrømme, at man let kan
 komme til at give sin Stemme til en fuldstæn-
 dig Eftergivelse, og heller ikke behøver at gjøre
 sig nogen stor Vebredelse derfor. Men naar
 et Udvalg faaer den Opgave at behandle en
 saadan Sag, at drøfte den og atter at frem-
 lægge den for Thinget efter den modneste
 Overveelse, da er det ogsaa opfordret til at
 tage alle de Hensyn med i Betragtning, som Ret og
 Billighed kræve tagne, og jeg troer, at dette
 er skeet ved det Forslag, som af Udvalget er
 stillet. Efter min Erfaring idetmindste er det
 vistnok et meget enestaaende Exempel paa en
 Eftergivelse, hvilket her foreligger. Deraf kan
 man nu vel ingenlunde udlede, at man ikke
 derfor skulde kunne indlade sig paa en fuld-
 stændig Eftergivelse; men jeg maa dog frem-
 hæve, at man tillige bør betragte Tilfældet
 som et Præcedens, ved hvilket man vel bør
 overveie, hvad man gjør, og i hvilket man
 skal gjøre det, som man finder ret og billigt,
 og som Omstændighederne kræve; men heller
 ikke mere. Jeg troer, ja jeg kan sige, at jeg
 tildeels veed, at der eksisterer mange Forhold,
 som kunne parallelliseres med det her forelig-
 gende, men jeg siger atter, at man ikke derfor
 skal vige tilbage fra det, som man i det givne
 Tilfælde anseer for det absolut Rette. Jeg
 troer, at man ikke vil kunne indvende noget
 imod det Rigtige i, at Staten eftergiver en
 Gjæld, som vilde være uoverkommelig, efter-
 giver at fordrø Betaling for Noget, som er